

ȘCOLILE DIN DUMBRĂVENI

Nicolae Spăntulescu

Exemplul lui Gheorghe Lazăr, corifeul învățământului modern din Țara Românească avea să fie urmat de mulți fii ai Transilvaniei care au trecut peste munți și au dăruit întreaga lor putere de muncă pentru luminarea poporului, ctitorind lăcașuri de închinăciune, migălind în fața tiparniței spre a da la lumină cărți de învățatură religioasă sau laică. Un epigon al lui Gheorghe Lazăr a fost episcopul Filotei al Eparhiei Buzăului între anii 1850-1860. Episcopul Filotei, născut în anul 1805, în satul Cernat de lângă Brașov, fiul lui Ion și al Dobrei Pârscoiu era rudă cu poetul N. Nicolescu. Mai întâi, Filotei a fost econom al Episcopiei Buzăului. În timpul cât a fost episcop, a fost un edil desăvârșit. În timpul păstoriei sale s-au construit un număr de 91 de biserici. Episcopul Filotei rămâne un deschizător de drumuri pentru învățământul din zona noastră.

Filotei nu era un cărturar, dar era un iubitor de cultură. Încă înainte de a ajunge episcop, din banii săi a tipărit mai multe cărți pentru a fi un ajutor prețios pentru cei care slujeau altarul. Din modestie nu a vrut să se știe că el a făcut acest act caritabil. Ajuns episcop în anul 1850, într-o primă circulară trimisă preoților din Eparhia sa spunea: *„Veacul în care stăpâna grosimea minții a trecut, nu mai putem rămâne în adormire”*

Printre mijloacele de „trezirea minții” indica lectura, cărțile, dar pentru a ajunge la cărți trebuia să se pornească de la școală. Tot în

această privință, în anul 1851, trimite o altă circulară intitulată „*Către toți pravoslavnicii creștini de toate clasele și stările*” prin care propăvăduia: „*Mergând, învățați și botezați!*” și tot el mai spunea: „*Cine voiește și dorește ca poporul creștin să petreacă în întunericul neștiinței și al neînvățăturii, acela nu este ucenic al lui Isus Hristos*” Filotei spunea despre unii preoți că știau doar să citească literele de tipar, dar acestora le lipsea știința cărții. El propăvăduia să se înființeze școli și îi îndemna pe preoți să facă acest lucru pe lângă biserici, iar ei să fie învățători: „*Veniți să formăm la fiecare biserică câte o școală pentru învățarea pruncilor și a pruncelor, școală în care toți preoții și ceilalți clerici să fie învățători*” și conchidea: „*Veniți ca prin mijlocul acesteia să formăm oameni lucrători de fapte bune, plugari sânguincioși, meșteri sânguincioși și trebuincioși omenirii, iconomi, înțelepți, credincioși (loiali), patrioți buni supuși legilor cerești și pământești*” Nu era vorba de școli bisericesti (seminarii), ci de școli sătești înființate ad-hoc în tinda bisericilor. Filotei era necruțător cu neștiutorii de carte și în special cu preoții pe care îi numea: „*dobitoace cuvântătoare*” sau „*fiiințe speculante care merită biciuirea de către Mântuitor*” și tot Filotei spunea „*Ce folos dacă biserica e de aur, preoții de lemn și poporul de putregai*”

Episcopul lansează ideea școlilor duminicale, tot o formă de învățământ generalizat. Prin această idee contracara dorința boierilor de a frâna învățământul de teamă ca fiii țăranilor ajunși știutori de carte nu vor mai munci pe moșii. Marea boierime s-a plâns de această posibilă întâmplare domnului **Alexandru Ipsilanti (aprilie 1821)**, care atunci când a deschis o școală de limba greacă la Buzău spunea: „*Școala are dreptul să formeze nobili (fii de boieri) chiar străini (greci) fiilor de țărani le este dată grija de acel lucru al pământului și de cel al creșterii vitelor*” La 18 mai 1826, mitropolitul Grigorie se adresează lui Filotei să chibzuiască câte un obraz orânduit atât în Buzău, cât și în Focșani ca să învețe copii carte românească „*hotărându-se o leafă de trei sute taleri pă anu*”

Astfel, prima școală din Focșani a fost înființată în anul 1826, iar în Râmnicu Sărat în anul 1833.

Strădaniile episcopului Filotei au netezit calea apariției primelor școli sătești din zona noastră în funcție de felul cum preoții au înțeles îndemnul mai marelui lor. Prima școală a luat ființă în anul 1855 în Gura Caliții și tot în acel an școala din satul Caiata. Doi ani mai târziu, în anul 1857, îndemnul episcopului s-a transpus în fapt împlinit și în Târgu Cucu.

În Târgu Cucu majoritatea locuitorilor erau negustori și meșteșugari și simțeau nevoia ca odraslele lor să știe carte pentru a se descurca mai ușor în îndeletnicirea pe care trebuia să o moștenească și să o practice.

La început condițiile au fost vitrege, neexistând local de școală, aceasta funcționând în casa unui locuitor.

Primul învățător a fost Vasile Andrei care din anul 1857 și până în anul 1862 a fost plătit din contribuția sătenilor. Din 1862 a început să fie plătit de către Primărie cu un salariu de 50 de lei pe lună. Mobilierul școlii a fost donat de către săteni, iar primul material didactic a fost lada cu nisip.

Nu toți sătenii au înțeles rostul școlii, deoarece în anul 1862 erau înscriși 40 de elevi, din care frecventau cursurile doar 20.

Cam în aceleași condiții din Târgu Cucu, în anul 1862, s-au pus bazele școlii din Căndești, din 1862 și până în anul 1866 avându-l învățător pe Dumitrache Ionescu. În 1864 ia ființă școala din Dragosloveni, avându-l învățător de la înființare și până în anul 1870 pe Zamfir Apostolescu. Încă de la început, cele trei școli de pe raza comunei noastre s-au confruntat cu mari greutăți cum erau: lipsa unui local propriu, lipsa manualelor școlare, lipsa lemnelor de încălzit pe timpul iernii. După aceea a început hărțuirea și instabilitatea cadrelor didactice pe motiv politic. La 16 aprilie 1866, învățătorii Apostolescu Zamfir din Dragosloveni, Niculescu Ștefan din Bordești, Ionescu Radu din Caiata, Antonescu Alexandru din Gugești făceau o plângere către

C.A.Rosetti, ministrul Instrucțiunii Publice, prin care arătau: „*Pentru a deveni învățători am cheltuit și mica brumă de avere cu speranța că numiți învățători vom putea fi asigurați prin modestul post. Acum ne vedem și fără pământ, fiind omiși la împroprietărire. Deși suntem bătrâni ne vedem amenințați a rămâne fără posturi după noua organizare a școlilor*” Ei se plâneau de revizorul școlar care i-a făcut incapabili de a da examen de clasa a IV-a.

Ministrul s-a schimbat la puțină vreme, plângerea lor n-a fost luată în seamă de nimeni, iar revizorul pentru îndrăzneala lor de a-l reclama i-a dat afară. Nu erau capabili? Nici vorbă.

Învățătorii Apostolescu Zamfir și Niculescu Ștefan au trimis noului ministru o altă plângere arătând că au fost jigniți de afirmația revizorului și au trimis o copie legalizată după certificatele de studii din care reieșea că terminaseră școala cu calificativul „*eminent*” Printr-o altă plângere, din 26 august 1866, ei arătau că revizorul în mod intenționat nu i-a pus în cunoștință de cauză că în anul 1865 se ține examen pentru clasa a IV-a. Ei spuneau „*Fiind bătrâni și cunoștințele căpătate de ei în tinerețe nu mai puteau fi la nivelul cerințelor pentru clasa a IV-a ar fi putut să se pregătească dacă erau anunțați la timp*” Șicanele se țineau lanț. Revizorul, unealtă docilă a politicienilor, destitua după bunul lui plac, iar școlile din județ, și așa puține, se închideau din lipsa învățătorilor dați afară. Așa a fost închisă și școala din Căndești. Județul Râmnicu Sărat de care aparținea și comuna noastră era compus din 7 plase care însumau un număr de 73 de comune. În anul 1866, din 73 comune, doar 29 aveau școli. Doi ani mai târziu, în 1868, prefectul de Râmnicu Sărat înainta o Adresă ministrului Instrucțiunii Publice, Papadopol Calimah, arătându-i că în județ din 39 de școli existente funcționau doar 29, celelalte fiind închise.

În Plasa Marginea de Sus, din 11 școli funcționau doar două în anul 1876: Târgu Cucu și Dragosloveni.

Din anul 1876 și până în anul 1881 creșterea numerică a școlilor n-a fost spectaculoasă. S-au mai înființat două școli: cea din Bogza și

cea din Sihlea. Nici frecvența n-a cunoscut îmbunătățiri. La școala din Târgu Cucu din 40 elevi înscriși, frecventau 26 de elevi.

În perioada până aici amintită se folosea o programă școlară care recomanda următoarele cărți:

1. Gramatica	16. Manuale de rugăciuni
2. Almanahuri	17. Broșuri de dicționar
3. Planigloburi	18. Istorii sfinte
4. Abecedare mici	19. Geografii
5. Rugăciuni	20. Catehism
6. Caligrafia	21. Manuale de geografie
7. Manuale de citire	22. Anuarul Principatelor
8. Aritmetici	23. Algebre
9. Deprinderi	24. Geometrii
10. Testamentele	25. Tâlcul Evangheliei
11. Cărțile	26. Cartea pentru vinderea
boilor și vitelor
12. Modeluri de slovă	27. Culegere de feluri de
conserve
13. Vocabular francez-român	
14. Evanghelia	
15. Manuale de silabisire	

Deci se vede lesne că manualele incipiente nu respectau o tematică unitară, ci erau un amalgam de noțiuni de scriere, citire, memorare, geografie, religie, noțiuni de matematică și sfaturi practice și o licărire palidă de predarea unei limbi străine.

La Cândești, după destituirea în anul 1888 a lui Petre Ștefănescu, a fost numit Ion Teodorescu care nu avea zile bune din cauza șicanelor pe care i le făceau cetățenii Bacu Mihalache și Costache Trifan care, puși la cale de boierul comunei, îl reclamau la Minister că nu dă pe la școală cu săptămânile și că se ocupă de interesele lui personale. Cele arătate au fost infirmate de revizorul școlar care l-a inspectat.

La Plăinești, primul învățător, Vasile Andrei, după 12 ani de activitate a fost înlăturat din învățământ, în locul lui fiind numit Manolache Pantele, tânăr absolvent al Seminarului din Buzău.

În anul 1890 se înființează cea de a doua școală din Plăinești, Școala de Fete.

În anul 1890 încadrarea școlilor din Plăinești arăta astfel:

Școala de băieți învățător Vasile Popescu numit în locul lui Manolache Pantele

Școala de fete - învățătoare Maria Ștefănescu

Școala Cândești - învățător Ion Teodorescu

Școala Dragosloveni - învățător Ion Anghel.

În anul 1892 Maria Ștefănescu s-a căsătorit cu un comis voiajor francez, a părăsit școala și s-a stabilit în Marsilia. În locul Mariei Ștefănescu a fost numită mai întâi provizoriu, iar după aceea definitiv, Polixenia Popescu.

Datorită greutăților pricinuite de lipsa unui local de școală adecvat, în anul 1892 Consiliul comunei Plăinești, prin procesul-verbal încheiat la 13 septembrie, a luat decizia de a construi o școală de băieți în Târgu Cucului (a se reține: comuna se numea Plăinești, iar satul de reședință Târgu Cucu) „a cărei local e demult în construcție fiind de zidit și care după deviz costă peste 20.000 lei și e aproape terminată, iar până atunci a închiriat o casă cu mai multe odăi...” „Având însă în vedere că Plăineștiul întreține și școala din cătunul Gugești plătind pe învățător cu 1200 lei anual, având în vedere că mai subvenționează școala de fete din Târgu Cucu, cât și școala din cătunul Cândești cu câte 400 lei anual, ceea ce în total fac 2000 lei, pe aceste considerente că rugăm să luați pe comptul statului această școală de la 1 octombrie” Astfel suna o parte a Raportului întocmit de revizorul școlar I. D. Pella trimis forurilor superioare. Până în anul 1901 nu mai apar modificări în încadrarea școlilor de pe raza comunei Plăinești. În anul 1910 în locul învățătorului Ion Teodorescu apare Nichiforescu Paulina. În anul 1908, este înființat cel de-al doilea post la școala Cândești care a fost ocupat de Albu Mihai.

Începând din anul 1906 ministrul Instrucțiunii Publice este asaltat cu jalbe din partea învățătorilor care se plâneau de proasta retribuție, de lipsurile materiale și de abuzurile autorităților. Din aceste plângeri se văd foarte ușor și nemulțumirile țăranilor. Frecvent, din rapoartele revizorilor școlari și ale prefectilor reiese că în multe sate, învățătorii îi instigau pe țărani la răscoală: exemplul învățătorilor Nicolai Rafail din Dealul Lung și Ion Popa din Lacul Baban.

Spre finele anului 1906 învățătorul Vasile Popescu din Târgu Cucu se adresează cu o plângere către ministru în care arăta că „*Salariul insuficient, lipsa de pământ și greutățile materiale mă silesc de a mă retrage din învățământ spre a căuta o nouă ocupație care să-mi asigure existența*” În locul învățătorului Vasile Popescu nu a mai fost încadrat nimeni, rămânând numai învățătoarea Polixenia Popescu. La școala din Dragosloveni a fost creat cel de-al doilea post ocupat de Găloiu Petre. În anul 1909 cel de-al doilea post la școala din Târgu Cucu a fost ocupat de învățătorul Nistor Budiș.

În perioada 1916-1918, perioada Primului Război Mondial școlile de pe raza comunei noastre și-au întrerupt activitatea fiindcă învățătorii au plecat pe front, iar localurile școlii au folosit nemților drept magazii și grajduri. După război, școlile și-au reluat activitatea, fiecare dintre ele având localuri adecvate. Localul școlii din Cândești datează din anul 1912, iar cel al școlii din Dragosloveni din 1915.

Școlile aveau următoarea încadrare:

Plăinești - învățător Nistor Budiș

Cândești - învățător Albu Mihai

Dragosloveni - învățător Anghel Ion

În perioada interbelică au slujit școlile din Plăinești și alți dascăli inimoși.

Școala din Dragosloveni s-a mândrit cu deschizătorii de drum: învățătorul Ion Anghel și fiica sa Janeta Anghel (devenită Spănu).

În anul 1926 s-a înființat cea de a patra școală de pe raza comunei Plăinești, Școala de Menaj și Gospodărie, sub patronajul

Ruxanei Vlahuță, soția lui Alexandru Vlahuță, școală care a funcționat până în anul 1947 în localul casei poetului.

În perioada interbelică numărul elevilor la nivelul comunei a crescut an de an.

În anul 1930 numărul total al elevilor era de 234, iar la Școala de Gospodărie de 36.

În anul 1944 numărul total de elevi pe comună era de 220, iar la Școala de Gospodărie de 45. La Școala din Căndești funcționa ca învățători Nicu Niculescu și Emil Negulescu, iar la Plăinești, învățătorul Bârhală Alexandru și soția sa Bârhală Eliza; la Dragosloveni învățătorul Spănu Ion, prieten al familiei Vlahuță.

Într-un deceniu, școala din Plăinești a avut rezultate meritorii; pe această perioadă, 1930-1940, a școlarizat un număr de 420 elevi. Din cei 420 de absolvenți au urmat: 82 liceul, 37 școli normale, 15 școli comerciale, 54 școli de meserii, 64 școli profesionale, 40 ucenicie la locul de muncă, 116 au rămas la munca câmpului, 71 au luat calea unor școli mai înalte (30 au ajuns ingineri, medici, profesori, juriști).

După terminarea celui de-Al Doilea Război Mondial școlile din comună erau încadrate astfel:

Școala Căndești: Niculescu Nicu, Negulescu Emil, Barac Elena,
Coșciug Ion.

Școala Dragosloveni: Spănu Ion, Vlase Iordache, Iliescu Vasile,
Iliescu Dida.

Școala Plăinești: Bârhală Alexandru, Bârhală Eliza, Necula
Gheorghe, Necula Sofia.

În Plăinești exista și o grădiniță a cărei educatoare era Magelona Vasiliu.

După terminarea războiului, învățătorii Bârhală Alexandru, Necula Gheorghe, Niculescu Nicu, Vlase Iordache și-au reluat activitatea la clasele pe care le părăsiseră cu ani în urmă. În anul 1945 Școala primară din Plăinești era încadrată cu patru învățători: Bârhală Alexandru, Bârhală Eliza, Necula Gheorghe, Necula Sofia. Cursurile se

desfășurau în două schimburi (dimineața și după-amiaza) deoarece școala dispunea doar de două săli de clasă. În anul 1948 a avut loc reforma învățământului și s-a trecut la învățământul obligatoriu de 7 ani. La nivelul comunei a fost înființată o singură școală în localul Școlii Cândești și aici veneau toți elevii din clasa a V-a din Cândești, Plăinești și Dragosloveni precum și elevi din comunele limitrofe care nu înființaseră școli elementare de 7 ani. Profesorii noii forme de învățământ au fost recrutați din rândul învățătorilor cu experiență, profesori calificați erau foarte puțini și proveneau din rândul pensionarilor de la oraș și făceau naveta. Localul școlii Cândești nu era corespunzător ca spațiu și s-a luat hotărârea să se mute școala în casele moșierului Alexandru Niculescu și spre a se rezolva probleme fiecare elev trebuia să-și aducă de acasă: pat, lenjerie de pat, învelitoare, pernă, vesela necesară, precum și alimentele necesare. Părinții elevilor au căzut de acord ca fiecare să contribuie cu o cantitate stabilită de: mălai, făină de grâu, ulei, bulion, zahăr, ulei, fasole, prune afumate, magiun, zarzavat și din acestea se constituia un meniu zilnic colectiv, prima bucatăreasă fiind țața Sultana Buric. Bunătățile care se serveau la micul dejun erau: ceai de zahăr ars și mămăligă cu magiun, la prânz celebrele ciorbe de fasole și cartofi, iar felul II nelipsitele prune afumate cu arpacaș, cina, fasole prăjită cu mămăligă și murături și „merdinchi” cum mai era dezmiardat magiunul.

Dintre primii profesori ai Școlii de la Cândești mai țin minte pe: Croitoru Mircea, care preda lb. română, învățătorul Bercaru Gheorghe care preda matematica, învățătoarea Bercaru Elena care preda geografia, învățătoarea Pandrea – lucrul manual, preotul Iamandi – istoria, învățătorul Coșciug Ion – lb. rusă, învățătoarea Bobeanu Elena – fizica și chimia. Tot în incinta curții boierești a fost înființată și întreprinderea Vie-Vin care pe vremea aceea era cunoscută sub denumirea de MAT, precum și o întreprindere de Conservarea Fructelor. Odată cu înființarea celor două întreprinderi, școala nu-și mai putea desfășura corect procesul instructiv-educativ și s-a hotărât transferarea ei în localul școlii

din Plăinești. Nici aici condițiile nu erau optime, deoarece școala dispunea de două săli de clasă și de două camere anexe care înainte aveau menirea de locuință de serviciu a familiei directorul școlii.

În incinta curții școlii se afla și localul fostei Judecătoria de plasă, care fusese desființată. Printr-o muncă tenace, camerele fostei Judecătoria au fost extinse și transformate în săli de clasă. Locuința moșierului Leonida Dumitrescu a fost transformată în internat. Începutul a fost greu, dar colectivul de cadre didactice din acea perioadă a dat dovadă de seriozitate, de tenacitate și patriotism devenind unul dintre cele mai apreciate colective de cadre didactice din raionul Focșani în care se afla comuna, devenită Suvorov din anul 1949, după noua împărțire administrativă.

În perioada 1950-1960 au slujit cu pasiune școala: Dragu Radu, economist, directorul școlii, Bârhală Alexandru, învățător, profesor de muzică, Boboc Pavel, profesor de matematică, absolvent al Facultății de Matematică, Pupăză Elena, profesor de geografie, Panaitescu Viorica, profesor de istorie, Dragu Iulia, profesor de chimie, Radu Cornelia, învățătoare, Pupăză Alexandrina profesor lb. română, Necula Gheorghe învățător suplinitor de lb.română, Coșciug Ion, învățător profesor suplinitor de lb.rusă, Necula Sofia, învățătoare. Reiese clar că din încadrarea școlii numărul elevilor era mare și colectivul dispunea de cadre didactice calificate.

După perioada dezghețului stalinist și în perioada de destindere ideologică relativă toate cadrele didactice au început să vorbească pe față și cu dragoste elevilor despre adevărata noastră ființă națională, despre istoria glorioasă a poporului nostru, despre marile noastre valori culturale. Un deosebit rezultat l-au dat excursiile organizate în țară la diferite obiective și la diferite comemorări. Elevii școlii noastre au vizitat tot Nordul Moldovei, s-au recules la mormântul lui Ștefan cel Mare de la Putna sau al celui lui Alexandru cel Bun de la Bistrița. Au văzut casele lui Eminescu, Creangă, Calistrat Hogaș, Octavian Goga, Vasile Alecsandri. Au mers la Centenarul Unirii la Iași și au jucat „Hora

Unirii“ în jurul statuii lui Alexandru Ioan Cuza, au mers cu regularitate la serbările din Piața Unirii din Focșani cu ocazia zilelor de 24 Ianuarie. N-a fost eveniment de seamă din istoria țării noastre despre care să nu li se vorbească. N-a fost centenar al vreunui mare artist român despre care să nu li se țină expuneri prin care să se vorbească despre viața și opera acestuia.

S-au organizat deplasări în diferite orașe pentru a viziona spectacole de teatru în care erau distribuiți actori de marcă ai scenei românești. Toate aceste activități au făcut ca elevii noștri să primească o doză de patriotism și de sensibilitate sufletească.

Trimiterea unui mare număr de elevi în tabere, organizarea de drumeții la munte și la mare i-au ajutat să descopere bogățiile, mărețiile și frumusețile țării.

Și școala din Dragosloveni a fost slujită de oameni destoinici. Învățătorul Spânu Ion a constituit în perioada interbelică un nume de referință. Bun prieten al poetului Alexandru Vlahuță a trăit în anii tinereții în mijlocul trinității Vlahuță – Caragiale - Delavrancea și de la aceștia a primit lecții de adevărat patriotism. În timpul îndelungatei sale activități a pus bază pe educația estetică a elevilor, având formații artistice meritorii. În anul 1973, cu ocazia centenarului școlii s-au cinstit așa cum se cuvenea roadele acestei instituții și pe slujitorii ei.

În ultimele trei decenii populația școlară a fost în continuă creștere, mai ales după trecerea învățământului general la 10 ani. În anul 1960 a luat ființă cea de a doua școală generală la Căndești cu clasele I-VIII (primul director fiind învățătorul Radu Găină, căruia i-au urmat ca directori: prof. Ionică Sava, Țârdea Gheorghe, Guțu Viorica). Școala generală Căndești a dispus de profesori și învățători bine pregătiți, dăruiți nobilei meserii din care amintim: Țârdea Gheorghe – profesor de istorie, Bănică Nicolae, Bănică Georgeta, Bercaru Virginica, profesori de lb.română, Bălan Virginica, profesoară de matematică, Sava Ionică, profesor de biologie, Guțu Viorica, profesoară de biologie.

Profesorul de biologie Ionică Sava s-a remarcat printr-o muncă de cercetare afirmându-se printr-un cerc experimental destinat ameliorării soiurilor de nuc prin altoire, precum și a obținerii unui soi de cireș pletos rezistent la boli, s-a remarcat și prin talentul său de artist plastic.

S-a mai înființat o Școală de 4 ani în Satul Nou Dumbrăveni, școală care a fost slujită mulți ani de învățătorii: Tătulescu Dida, Talvăr Miorica, Hristescu Stana, Hristescu Mișu, Costache Vasile, Costache Aurora.

Școala generală Dumbrăveni centru de la înființarea ei în anul 1949 și până în prezent a fost condusă în ordine cronologică de directorii: Bercaru Gheorghe, Bârhală Alexandru, învățător, Dragu Radu, profesor, Dragu Iulia, profesor, Stan Lucia, profesor, Spânțulescu Nicolai, profesor, Iancu Rodica, profesor, Lemnaru Ștefan, profesor, Olăreanu Mioara, profesor, Mircea Lazăr, profesor, Crintea Alexandru, profesor. Problema spațiului de școlarizare s-a rezolvat prin construirea în anul 1981 a noului local de școală tip parter + etaj cu 8 săli de clasă, local spațios care astăzi se află într-o oază de verdeață și care sclipește de curățenie.

Toți directorii care s-au aflat la conducerea școlii după construirea localului nou au avut o contribuție meritorie la conducerea școlii din punct de vedere instructiv educativ, cât și din punct de vedere gospodăresc. În ultimul deceniu, școala a fost slujită de profesorii Iancu Rodica, profesoară de lb.română, Târle Ștefania, profesoară de matematică, Păun Elena, profesoară de desen, Strapciuc Maria, Strapciuc Chivuța, profesori de matematică, Stan Lucia, profesoară de biologie, Lemnaru Ștefan, profesor de biologie, Lazăr Mircea, profesor de matematică, Marin Maria, profesor fizică, Nedelcu Ștefania, profesoară de chimie, Spânțulescu Nicolai, profesor lb.română, Mateescu Rozica, profesoară lb.franceză.

A face bilanțul rezultatelor școlii noastre pe parcursul anilor e foarte anevoios, dar colectivul didactic care a slujit și slujește această

școală se poate mândri că din absolvenții școlii au ajuns profesori universitari ca: Bârhală Alexandru, Pandrea Nicolae, Budiș Alexandru, general, diplomați, scriitori, Nedic Lemnaru, oameni de artă ca regizorul de film Alecu G. Croitoru, ingineri, profesori, medici, arhitecți, învățători, institutori, asistenți medicali, farmaciști, maiștri, tehnicieni. Un procent infim de circa 20-25% din absolvenți au rămas în localitate, devenind gospodari destoinici, podgoreni de frunte din rândul cărora s-au ridicat buni conducători ai localității care au ocupat și ocupă funcții de consilier în cadrul Consiliului local al Primăriei Dumbrăveni, au îmbrățișat calea unor afaceri în mici societăți comerciale, au urmat studii medii în domeniul economiei.